

Hồi 44

Thịt Rơi Máu Đỏ

 hoáng nhìn bộ điệu của họ, Giang Thanh đã biết những người này thuộc cao thủ thượng thừa, sự hiện diện của họ làm cho bầu không khí thêm phần sôi nổi !

Bồng Lý Ngọc Diễm hô to bằng một giọng rợn người:

- Linh Linh ngươi hãy tự điếm lấy huyết Hoắc Trung nơi yết hầu, như vậy ngươi chết có vẻ dễ chịu hơn, ta sẽ nói lại với cha ngươi được phép tống táng cho chu đáo.

Linh Linh mặt cắt không còn chút máu, tần ngần nhìn Lý Diễm Ngọc.

Chính vào lúc đó thì mười mấy chiếc bóng người nhẩy xổ tới đứng thành thế vòng cung bao vây Giang Thanh và Linh Linh vào giữa.

Nhìn kỹ thấy bọn họ toàn là những người trong Tam Tuyệt Chương: Tạ Chí, Nhiệm Độc, Đặng Tân và Tề Bá Lộc...

Điều làm cho Giang Thanh lấy làm lạ là có một gã thanh niên đẹp trai đứng bên cạnh Tạ Chí. Người này Giang Thanh dường như có gặp ở đâu một lần, sau lưng hắn là năm người hình thù quái dị.

Bồng Lý Diễm Ngọc lại cất tiếng nói:

- Linh Linh, có nghe lời của ta chẳng? Hay là phải

đời cha của người ra tay. Hễ người đi rồi, thì ta cũng cho người thân yêu của người đi cho có bạn.

Linh Linh không thể trả lời, nàng biết rằng những người đứng trước mặt mình đây thấy đều là thuộc hạng lừng danh cao thủ. Nhưng bảo nàng phải xuôi tay chịu chết, thì thật là chết không nhắm mắt.

Toàn Lập bước tới gào lên :

- Đồ bất hiếu thôi để ta ra tay.

Thình lình Giang Thanh cất tiếng nói:

- Toàn Lập ta đã nói rõ cho người biết, người không có quyền bức bách vợ ta.

Tề Bá Lộc lạnh lạnh nói rằng:

- Giang Thanh ơi ! Người đành hy sinh vì một người con gái sao?

Giang Thanh trả lời:

- Cũng như người đến đây chịu chết vì danh lợi vậy.

Lý Diễm Ngọc thét:

- Đêm nay ta quyết không cho tiểu tử Giang Thanh được toàn thi thể !

Đoạn bà ta ngửa mặt lên trời nói to lên:

- Lệ Vạ Tà, ta quyết giết nghĩa tử của người!

Linh Linh rùng mình rợn óc.

Tạ Chí vuốt râu nói tiếp rằng:

- Lý sư thúc, đêm nay ta phải thừa dịp tốt này để trừ khử học trò của Tà Thần để thanh toán món nợ sáu mươi năm về trước.

Nộ Anh Vu Phát lớn tiếng nói rằng:

- Chúng ta không động thủ còn đợi chừng nào?

Lúc bấy giờ những người đứng xung quanh thấy đều xông xáo động dậy, sẵn sàng khai chiến.

Giang Thanh nhìn Linh Linh bằng một cái nhìn đăm đúi, âu yếm nói rằng:

- Linh Linh...

Linh Linh rúc đầu vào vai Giang Thanh nói:

- Em không sợ ...

Mặc dầu đứng trước rừng đao búa, nhưng thái độ hai người rất ư bình tĩnh, dường như vào chỗ không người.

Lý Diễm Ngọc hơi giận tràn hông gào âm lên âm ỉ:

- Toàn Lập, người thanh toán lấy con tiện tì. Vạn Triệu Nguyên, người hãy đòi món nợ máu của Giang Thanh.

Vạn Triệu Nguyên ứng tiếng, bay vù tới như một chiếc cầu vồng đáp xuống trước mặt Giang Thanh.

Chính vào lúc đó thì Toàn Lập bất thành linh nhảy số tời vung tay ra diêm huyết Trung Cách của Giang Thanh một ngón thần tốc, bàn tay tả bất chợt tung ra một đòn về phía Linh Linh!

Giang Thanh cấp tốc tháo lui một bước, trả lại bằng hai cước liên hoàn. Toàn Lập đảo mình trở bộ đánh với theo hai chưởng, trong lúc đó thì Vạn Triệu Nguyên đã múa tít binh khí tấn công như vũ bão.

Ông ta không bao giờ quên được mối thù mà Giang

Thanh đã tước binh khí của ông.

Giang Thanh một mặt bảo vệ Linh Linh đang lẫn trốn trong lòng mình, một mặt khác cự với hay tay cao thủ.

Hai bàn chân của chàng dán chặt trên mặt đất, chỉ có hai bàn tay thì liên tiếp tung ra những đòn nhanh như điện không để cho kẻ địch tấn được nửa bước.

Thật ra Linh Linh vốn mang tên là Song Phi Tiên Nữ, võ công chẳng phải tầm thường nhưng vì kẻ đối thủ của Giang Thanh giờ đây là bậc bề trên của mình, nên nàng không dám xuất thủ.

Thế rồi bàn tay tả của Giang Thanh vung ra thành một chuỗi dài động tác cùng trong một lúc, hai bàn chân của chàng đá lên thoăn thoắt.

Dưới thế công hai ngả đó Toàn Lập và Vạn Triệu Nguyên bất đắc dĩ phải thối lui một bước.

Lý Diễm Ngọc đứng bên ngoài lạnh lùng phán:

- Tạ Chí, người còn chờ tới bao giờ mới ra tay?

Tạ Chí gật đầu nói rằng:

- Lý sư thúc, tôi không bao giờ quên lời ước hẹn của đôi bên.

Vừa nói lão trờ tới tống cho Giang Thanh năm chưởng liên hoàn.

Từ phía sau có một người con gái vô cùng dẽm lệ tiến tới gần Lý Diễm Ngọc. Người con gái đó chính là Kim Thiệu.

Lý Diễm Ngọc hỏi:

- Thiệu nhi muốn nói điều chi?

Kim Thiệu nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Thưa Tổ mẫu, người mặc áo đỏ đó có phải là nghĩa tử của Tà Thần?

Lý Diễm Ngọc gật đầu trả lời:

- Phải !

Kim Thiệu trầm ngâm đoạn hỏi:

- Thưa tổ mẫu, con muốn chính tay con giết người ấy

Lý Diễm Ngọc cười trả lời:

- Con giết người chẳng sợ gớm tay sao?

Kim Thiệu trả lời một cách rắn rỏi:

- Thưa Tổ mẫu, con chẳng muốn là kẻ sát nhân, nhưng nghĩa phụ của hần đã hại một đời Tổ phụ, nợ cha con phải trả.

Lý Diễm Ngọc thò tay ra ôm lấy Kim Thiệu nói:

- Cháu rất ngoan, Tổ mẫu sẽ làm cho con vừa ý.

Cuộc chiến vẫn diễn ra một cách rùng rợn.

Giang Thanh liên tiếp chịu đòn, nhưng chàng vẫn cắn răng bảo vệ Linh Linh đến triệt để, dường như chàng sở dĩ chiến đấu như vậy chỉ vì người trong lòng chàng mà thôi.

Thân hình của Tạ Chí chàng đánh càng chững nào tốc độ càng nhanh lên chững ấy, quái chiêu tung ra bất tuyệt.

Phân Nhiệm Độc thì dùng toàn ngạnh công, khí thế

hùng hồn thâm hậu.

Dẫn Long Sách của Toàn Lập thì biến ảo khôn lường phối hợp chặt chẽ với chiếc vòng của Vạn Triệu Nguyên.

Sáu tay cao thủ tập trung thành những đợt tấn công làm cho người ta xem qua phải hồn phi phách tán.

Thế rồi trăm hiệp trải qua trong chớp mắt.

Toàn thân Giang Thanh đầm máu vài tia máu thấm bắn vào khuôn mặt trắng bệch của Linh Linh, càng làm thêm vẻ kinh hoàng sợ hãi của nàng.

Lý Diễm Ngọc hỏi:

- Thiệu nhi, con có thương chị Linh của con không?

Kim Thiệu không do dự trả lời ngay:

- Con thương chị ấy lắm, chị ấy là một người tốt nhưng không nên vì một chút tình cảm mà phản bội mẹ cha.

Lý Diễm Ngọc lặng lẽ gật đầu, trong lúc đó thì con mắt của bà chớp nhanh mấy cái lắm lắm :

“Tiểu tử Giang Thanh quả là dai sức, nhưng chúng ta không nên kéo dài thời gian được nữa.”

Kim Thiệu ngược mắt nhìn cặp mắt lạnh lùng đanh đá của Lý Diễm Ngọc mà rùng mình sởn tóc.

Bỗng nghe Lý Diễm Ngọc lạnh lùng phán:

- Phó Dương gia, bây giờ làm phiền đến người rồi đó.

Phó Tuyên cúi đầu trả lời :

- Xin tuân thượng lệnh !

Tiếng “lệnh” vừa thoát ra cửa miệng thì một đạo hào

*quang sáng ngời, căng thẳng ra như một cán bút bay
thẳng vào chiến trận..*

